

Στάχαρην

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 22-1-69

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ σύμπτωσιν ἔλαβα τάς τελευταίας ἡμέρας τρεῖς ἐπιστολάς ἀναγνωστῶν μου διά τό γνωστόν τραγοῦδι τῆς Γερακίνας. Καί οἱ τρεῖς ἐπιστολογράφοι μου ἐπαναλαμβάνουν τά χιλιάκις γραφέντα καί τῶν διποίων δ ἀντίλαλος εὐρίσκεται εἰς τάς στήλας ταύτας, διότι ἐπί μακρόν διεξήκθη συζήτησις εἰς αὐτάς μεταξύ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς. Τότε μοῦ ἐστάλη, ἀπό τὸν Θεσσαλονικέα, κ. Ἀθανάσιον Ἀντωνιάδην καί ἡ κατωτέρω δημοσιευμένη ἐπιστολή, ἡ διποία ἔμεινεν ἀδημοσίευτος. Εἶχα πάντοτε σκοπόν νά τὴν δημοσιεύσω εὑκαιρίας δοθείσης, διότι δέν ξεύρω διὰ τὰ ἀναφερόμενα ἀπό τὸν κ. Ἀντωνιάδην δέν ἀποτελοῦν τὸ τραγματικὸν περιστατικόν πού ἔδωσε τὴν ἀφορμήν νά γραφῇ τὸ ὠδαίον αὐτό λαϊκόν τραγοῦδι. Ή εὐκαιρία μοῦ παρέχεται μέ τάς νέας αὐτάς ἐπιστολάς.

«Θεωρῶ ὑποχρέωσιν, λέγει ὁ κ. Ἀντωνιάδης, νά συνεισφέρω, δι, τι ἡμπορῶ, στὴν διαφώτισι τοῦ ιστορικοῦ τοῦ τραγουδιοῦ τῆς Γερακίνας, μιά καί ἔκαμα ἔγώ τὴν ἀρχή τῆς συζητήσεως. Ἐρώτησα πολλούς καί οἱ περισσότεροι μοῦ είπαν διτὶ τὸ τραγοῦδι αὐτό είναι νιγριτινό. Μάλιστα ἔνας γένημα - θρέμμα τῆς Νιγρίτης, μοῦ είπε:

—Πρίν ἀπό τριάντα χρόνια—δ ἀναγνώστης μου, σημειωτέον, μοῦ ἔγραψε στά 1951—ἔζουσε στὴ Νιγρίτα, μιά διμορφη κοπέλλα, πλούσιας οἰκογενείας, ἀλλά μέ λίγο ταραχγένιο τὸ μυαλό. Τῆς δρεσε νά βάζῃ πολλά κοσμήματα καί μάλιστα βραχιόλια. Στὸ πέρασμά της, ήταν ὅλο σκέρτσο. Οἱ νέοι τὴν ἐπειράζαν κι' αὐτή ἀκκιζόταν, χαμογελούσε καί βροντούσε τὰ βραχιόλια της. Μιά μέρα μερικοί νέοι τὴν παρακολουθοῦσαν καί τὴν πειράζαν, αὐτή δέ ἐνθουσιασμένη ἀπό τὰ λόγια πού ἀκουε, ἐπεσε σ' ἔνα ζεροπήγαδο. Ἀμέωντας ἔτρεξαν δλοι οἱ νέοι καί προσποιόνταν ποιός θά τὴν τραβήξῃ ἔξω καί θά τὴν πάρη γυναίκα του. Αὐτά μοῦ είπεν δ Νιγριτήνος για τὸ ιστορικό τῆς Γερακίνας καί διτὶ στὴν ἐποχή του τὸ τραγουδούσαν ἀλλοιώς. Ή μελοποίησις μέ τὴν διποίαν τὸ τραγοῦδον σήμερα ἔγινε ἀργότερα.

* * *